

Cahit Sıtkı hasta!

TARİK BUĞRA

Gazetemizin Pazar sayısında okudum. Cahit Sıtkı Tarancı ağır hasta imiş.

Her şeyden önce şairimizin bir an önce sıhhatine kavuşmasını, yani beş duygusunu aynı zindellikle elde ederek onların erişemediğimiz intibalarını mısralar halinde bize de tattırmaya devam etmesini Taurandan dilerim.

Cahit Sıtkı Tarancı kelimenin bütün mesuliyetini yüklenerek söylüyorum, bir şairdi. Şairlik ise, şair olmaya çalışan bir çok iyi niyetlilerle birlikte şair zannedilmek hevesine kapılan bir sürü kötü niyetlinin piyasayı alacak bullak ettiği şu günlerde hususi bir ehemmiyet taşır.

Cahit Sıtkı Tarancı bir şairdir, dedim. Çünkü Cahit Sıtkının Türkçenin tadına erdiği, bir takım peşin hükümlerle kalem kullanmadığını, hele bir propaganda âleti olmadığını, insanlara, düşünce ve uygulanmalarında hür bir insan olabilmek imkânına bir örnek verdiğini şürlülerinden, hikâyelerinden öğrendim. Açıklayayım: Daha önce hikâyelerinden.

Fakat şu satırları geçmiş olsun demek için yazmıyorum. Asıl bahsetmek istediğim şey, dalâletini tâ iliklerinde duyduğum günümüz piyasasıdır:

Cahit Sıtkı Tarancı mekânkleşen şiirimizi ruha kavuşturmak için savaşınlardan biri ve mücadelesinde muvaffak olan biricigidir. O mücadelesi içinde şahsiyetini tamamlamayı, mücadelenin

ancak böyle kazanılacağını bildi.

Buraya kadar her şey güzel ve ümit verici. Fakat bir de madalyanın ters tarafı, bu niacerağa karşı takınılan tavır var:

Başlangıçta Cahit Sıtkıyı öven ve daha hazırlık devresinde iken «ölmüş» görenler, olgunluğa ve olgunluğun hakkı olan başarıya erdiği sıralarda onu yermeye başladılar.

Bu pek garip hâlin sebebi nedir? Yalnız Cahit Sıtkının karşılaşmadığı bu değişiklik için akla sâdece iki ihtimal geliyor:

Ya başarıdan önceki övmeler rasgele şeylerdir, hususi endişelerin neticesidir de muvaffakiyetten sonra mevzu dikkatle ve anlayışla ele alınmış, yanlışlar düzeltilmiştir, yahut da muvaffakiyet her şeyi ikinci plâna atıracak kadar haset edilecek bir şeydir.

Bu yazıda bu iki ihtimalin gerçeklik şanslarını araştıracak değilim. Niyetim zaten bu değildi. Cahit Sıtkı Tarancıyı düşünürken akla gelenleri yazdıktan sonra son cümle olarak kalan ancak şudur:

Şairimiz bir an önce sıhhatine kavuşsun ve alıştığımız bir şey (1) olan yaşamaya okuyucuları için olsun katlanmaya devam etsin.

(1) :
Sendedir umduğum bütün müjdeler ölüm,
Öldük ölümden bir şeyler umarak
Alıştığımız şeydi yaşamak.

